

HARLEQUIN

HJALOLINE ROMAAN

*Nädalaga
abielus*

Laurie Benson

Originaali tiitel:
Laurie Benson
One Week to Wed
2018

Kõik õigused käesolevale väljaandele, kaasa arvatud õigused kogu raamatu või selle üksiku osa kopeerimisele ja levitamisele ükskõik millisel viisil, kuuluvad Harlequin Books S.A.-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Books S.A.-ga.

Kaanekujundus koos fotodega pärineb Harlequin Books S.A.-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Tõlkinud Katrin Kasela
Toimetanud Evi Laido
Korrektuuri lugenud Inna Viires

© 2018 by Laurie Benson
© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2019.

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises Limited või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

E01356319
ISBN 978-9949-82-347-5

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval
veebipoest www.ersen.ee

*Terryle. Igale ootamatule väljakutsele oled sa vastanud
uskumatu jõulisusega.*

*Kui ma oskaksin kirjutada sinu elu jätkumise loo,
jätkaksin ma välja kõik halvad asjad.*

*Täna oma võrratut toimetajat Linda Fildew'd,
oma Harlequini tiimi ja oma agenti
Courtney Miller-Callihani.*

*Kalli-kalli Lorile, Miale, Jenile, Harperile,
Anabelle'ile ja Michele'ile.*

*Täna oma perekonda armastuse ja toetuse eest.
Ja suur tänu teile, mu lugejad. Neile teie seast,
kes palusid Andrew' lugu pärast seda,
kui lugesite „Ebaharilikku hertsogit“ – see on teile.*

Esimene peatükk

Mayfair, London – 1819

Si olnud mingit kahtlust, et värske lesk vaatas lord Andrew Pearce'i kutsuva pilguga üle oma abikaasa sarga.

Andrew liigutas salanõksuga jalga ja vajutas kontsa oma venna Gabrieli põia peale, et kriipida jälg laitmatusse musta saapanahka. See oleks talle paras Andrew' siia tirimise eest. Gabriel käitus nagu tõeline hertsog – ei mingit reageeringut peale väikese lõuanõksatuse.

Oli täielikult venna süü, et Andrew peab seda kõike taluma. Perekonna vanimana oli Gabriel teatanud vendadele, et nende kohus on tulla lugupidamist avaldama, kuigi nad kõik olid seda meest vihanud.

Niimoodi toimitakse. See oli ainuke sünnis käitumisviis.

Nüüd luges Andrew minuteid, millal tseremoonia mööda saab.

Juba surnu läheduses viibimine oli raske, sest tõi tagasi mälestused, mida ta tahtis unustada. Aga äsjalahkunud

kaheteistkümnenda Skeffingtoni hertsogi lese tähelepanu-avaldused muutsid selle täiesti talumatuks.

Skeffingtoni hertsoginna Elizabeth oli kahekümne üheksa aastane ning ainult kaks aastat Andrew'st noorem. Paksude mustade juuste, suurte pruunide silmade ja graatsilise figuuri tõttu pidasid paljud teda esimese suurusjärgu teemandiks. Kuid Andrew'd ei tõmmanud tema poole. Isegi teadmine, et naisest saab väga rikas lesk, ei tekitanud ahvatlust.

Sellele naisele tundusid olevat peamised seisus ja auväärsus. Andrew oli hertsogi vend ja seepärast oli tal küllalt kogemusi inimestega, keda ta huvitas ainult perekonnasidemete tõttu. Ja kuna naine oli ise hertsoginna, tundus Andrew'le, et üks põhjusi, miks ta alati tundus olevat Andrew'st huvitatud, oli eelarvamus madalama staatusega perekondade suhtes. Inglismaal oli väga vähe hertsogiperekondi. Daami valikud olid piiratud. Aga Andrew ei tahtnud üldse abielluda.

Hertsoginna lükkas musta juuksekihara kõrva taha ja naeratas Andrew'le tagasihoidlikult. Kui Gabriel märkaski, et lese tähelepanu oli nende ruumi sisenemise hetkest peale keskendunud Andrew'le, ei andnud ta sellest igatahes märku. Kuid temast teisel pool seisev Monty vajutas põlvega tugevasti vastu Andrew' säärt. Vähemalt üks vendadest teadis, kui hädas ta oli.

„Me avaldame sulle kaastunnet, Elizabeth,“ ütles Gabriel teiste leinajate häälepomina taustal, kes olid kogunenud ballisaali, mille akende ümber oli kinnitatud must kangas.

Lõpuks pöördus naise tähelepanu Andrew'lt Gabrielile ja ta naeratas Andrew' vennale viisakalt. „Täna teid, et tulite lugupidamist avaldama. Ei ole saladus, et te olite Skeffingtoniga aastate kestel paljudes küsimustes eriarvamusel.“

„See on tõsi. Tema surm tuli ootamatult, isegi tema kõrges eas. Ta pidas esmaspäeval lordide kojasaabumise ees.“

Monty kallutas pea viltu ja silmitses nende ees surilina all lamava lühikese kõhna keha kontuure. „Andestage, aga ma ei ole kuulnud, mis ta lahkumise põhjustas. Kas ta põdes mingit haigust?“ küsis Andrew' noorem vend.

„Talle läks lõunasöögi ajal kanakont kurku. Teenrid ei suutnud teda aidata.“ See oli öeldud nii rahuliku väärikusega, et pani pead murdma, kas naine nägi ise ehmatavat õnnetust pealt.

Andrew' süda hakkas kõvemini taguma. Ta teadis, mida tähendab kellegi surma juures viibida. Ta astus sammu tagasi, pööras pilgu ta ees lamavalt surnukehalt eemale ja püüdis mälestusi peast visata. Aastate kestel oli ta saanud nende tõrjumisel asjatundjaks, kuid praegu tulid kõik tagasi. Ta oleks pidanud keelduma täna siiatulemisest.

Just nagu mõistes, et Andrew on valmis ruumist jalga laskma, tegi Gabriel midagi vestluse ja Andrew' piinade lõpetamiseks. „Kindlasti on veel palju inimesi, kes soovivad kaastunnet avaldada. Me ei pea teid kauem kinni.“

Andrew' pinge surma läheduses viibimisest hakkas hajuma. Kuni hertsoginna sammus ümber sarga ja kõnetas teda vaikse häälega, kui ta juba läks koos vendadega ukse poole.

Ta pigistas enne naise poole pöördumist korraks silmad kinni.

„Jah, teie hiilgus?“

Naine naeratas kergelt ja lõi õhetama.

„Kutsuge mind Elizabethiks. Me oleme juba kaksteist aastat tuttavad.“

„Aga ma ei kavatse kunagi olla teiega nii lähedastes suhetes.“ Seda oli väga tähtis kinnitada, sest tal ei olnud

kavatsust Skeffingtoni lesega nii familiaarselt suhtlema hakata.

„Kuid pole ju mingit põhjust, miks me nüüd ei võiks olla.“ Naise pilk oli lootusrikas.

Ta oleks pidanud teeskleva, et ei kuulnud, kui naine ta nime hõikas.

„Kas te saite kutse matustele?“ Õnneks vahetas naine teemat, kui Andrew keeldus tema ettepanekust. „Matusetalitus on täna õhtul kell kümme St. Pauli katedraalis. Skeffington soovis kinni pidada vanadest traditsioonidest ja tahis õhtust matust.“

Just selle mehe moodi mitte mõelda leinajate turvalisusele. Londonis käisid vargad tihti tõldades, kui need seisid õhtuste matuste ajal kirikute juures. Andrew'le ei olnud ikka veel selge, miks teda sinna kutsuti. Gabriel kui Winterbourne'i hertsog võis esindada kogu perekonda. „Ma sain kutse.“

Naise parema käe kinnastatud sõrmed mänglesid rangluu juures närviliselt mustade gagaathelmestega. „Ma tean, et paljud inimesed seltskonnas ei sallinud teda, aga oleks häbi-väärne, kui vähesed tuleksid ta hinge eest palvetama. Ma loodan, et te olete seal.“

Igatahes ei olnud seltskonnadaamid kombeks käia matusetalitustel. Kirikus on Andrew lese tähelepanu-avalduste eest kaitstud. Ta tundis end halvasti, kui keegi tal silma peal hoidis. „Tulen sinna koos vendadega.“

Naine langetas pea ja vaatas teda läbi ripsmete. „Täna, et tulite minu juurde,“ sõnas ta mahedalt. „Loodan, et koh-tume peagi.“

Kas naine pidi rääkima niisuguses toonis, nagu oleks Andrew teinud talle külaskäigu romantiliste kavatsustega?

See oli öine surnuvalve. „Mitte niipea. Möödub aasta, enne kui me uuesti kohtume.“ Naine alles jäi leseks. Leina-aasta kestel ei osale ta nendel meelelahutusüritustel, kus käib Andrew.

Naine hammustas huulde. „Erinevalt Skeffingtonist ei ole mina väga traditsiooniline.“

Seinad vajusid talle peale. Andrew tundis end ulukina, kellele jahti peetakse, tal oli tarvidus pääseda eemale hertsoginnast ja keset ruumi asetatud laibast. „Soovin teile kena päeva,“ suutis ta lausuda üsna kohatult väljendudes, enne kui sammus arvukate leinajate vahelt läbi ja ballisaali uksest välja.

Ta oli nii keskendunud põgenemisele, et pörkas peaaegu kokku üleni musta rõivastatud naisega, kui pöördus fuajee poole minnes ümber koridorinurga. Naine ahhetas läbi nägu katva loori ja suutis ta peatada, tõstes kinnastatud käe, enne kui pörkas vastu mehe rinda. Meeldiv lilledõhn hoovas mehe poole, kui musta kübara eesservas kaarduv must jaanalinnusulg riivas mehe laupa. See oli kerge, peaaegu kõditav puudutus.

Andrew taganes sammukese ja tegi kummarduse, paludes sõnadeta vabandust, enne kui nad mõlemad läksid kiiresti oma teed. Aga kui mees oli astunud mõne sammu, sundis miski teda tagasi vaatama ja silmitsema, kuidas naine tõttab ballisaali poole. Võib-olla tuli see taipamisest, et ta polnud tähele pannud, kuidas naine välja nägi, või et naine oli väga tõtlikult temast möödunud. Andrew ei osanud kujutleda, et kellelgi on kiire laiba nägemisega.

Kui Andrew astus eeskotta, ootasid mõlemad vennad teda juba suure marmortrepi juures. Nad olid nagu ühesugused raamatukaaned: mõlemal helepruunid juuksed,

sarnased näojooned, mustad püksid ja mantlid. Mõlemal oli ka ühesugune lõbus ilme, kui nad Andrew' lähenemist vaatasid.

Gabriel surus muiet alla ja pööras tähelepanu kinnaste sättimisele. „Ma näen, et Elizabeth leidis siiski võimaluse sinuga omavahel paar lauset vahetada. Me pidime juba ilma sinuta White'i juurde sõitma, kuid otsustasime oodata ja näha, kui kaua sul läheb enda lahti rebimiseks.“

Andrew ohkas pahaselt ja hõõrus lõuga. „Kui te poleks mõlemad minema läinud, kui ta mind hõikas, oleks mul ehk õnnestunud kohtumist täielikult vältida.“

„Ta hüüdis nimepidi sind, mitte meid,“ vastas Monty veidi pilkavalt. „Kuidas tohime meie tulla sinu ja leinava lese vahele? Kas ma tohin küsida, mida ta soovis, või šokeeriks su vastus mu nooruslikku meelepuhtust?“

„Sa oled emale kõige vähem armas laps. Ta on mulle seda korduvalt öelnud,“ vastas Andrew teravalt. „Tema hiilgus soovis teada, kas ma tulen õhtusele matusetalitusele. See oli kõik.“

„Ega ta sinu meelest ise ei kavatse sealt osa võtta?“ küsis Monty kohkunud näoga. „Ta paistis sinust päris huvitatud olevat.“

Kui nad sammusid ukse poole, pani Gabriel kübara pähe. „Näib, nagu oleks ta alati olnud Andrew'st sisse võetud. Kuigi mulle on mõistatus, mida ta Andrew's nii meeldivat näeb. Kuna meie ringkonna naised ei käi matustel, siis usun, et Andrew'd ei ähvarda oht, et ta õhtul mõne St. Pauli katedraali samba taha lõksu püütakse.“ Ta suunurk tõmbus muigele. „Kuigi seda oleks väga lõbus pealt vaadata.“

Charlotte oli tõtanud Skeffingtoni maja ballisaali poole, soovides, et ta saaks minna ükskõik kuhu, ainult mitte sinna, kui ta peaaegu pörkas koridoris kokku võimsa mehekoguga. Ta polnud suuteline isegi mehele otsa vaatama ja vabandust paluma. Lühike vahejuhtum ärritas ta veel rohkem üles ja kõhu sisemus hakkas pekslema nagu lind puuris. Ta soovis nii väga, et oleks võinud lahkuda koos selle mehega, mitte minna ruumi, mis on nii täis surma... ja inimesi, kes avaldavad kaastunnet, kuigi mitte temale.

Jonathani tapmisest alates tekitas kaastundesõnade kuulmine temas õõnsa tunde, meenutas kuude kaupa pärast ta mehe surma nii paljude teda külastanud inimeste tundeavaldusi, mis panid teda ikka ja jälle oma südamevalu läbi elama.

Õnneks rahunes ta sisikond ajaks, mil ta üle saaliukse astus. Saal oli dekoreeritud Suurbritannia vanima hertsogi surnuvalve väarikaks tähistamiseks. Ruumi kaugemas otsas oli poodium, millel asetses sark. Poodiumi nelja nurga kohale laskusid laekarniisi küljest mustad kuldsete inglitega kaunistatud kardinad. See oli tõepoolest väarikas koht, kuigi Charlotte'i meelest olid inglid kummalised, teades nende all lamava mehe temperamenti ja kalki loomust.

Möödudes väikestest leinajate rühmadest püüdis ta mitte kuulata nende jutupominat. Sark, kus hertsogi laip lamas surilinaga kaetult, oli vaid mõne meetri kaugusel. Charlotte ei olnud näinud oma mehe laipa, mis oleks ta surma kinnitanud. Jonathani põrm maeti Belgias. Ainsaks tõendiks olid kaasohvitseride kirjeldused ja mõned vähesed esemed, mis lesele tagasi toodi.